

การศึกษาวิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
A STUDY OF WAYS TO COPE WITH ACADEMIC PROBLEMS OF STUDENTS
AT DHURAKIJ PUNDIT UNIVERSITY

ธันยนันท์ ทองบุญตา¹

THUNYANUN THONGBOONTA

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) วิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียน 2) เปรียบเทียบ วิธีเผชิญปัญหาทางการเรียน กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วุฒิการศึกษาเดิม และการอบรม เลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ประจำปีการศึกษา 2560 ประชากรในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี จำนวนทั้งสิ้น 2,528 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 335 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ t-test และ F-test (One Way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1) นักศึกษามีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนแบบสุ่มปัญหาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถ ด้านขวัญกำลังใจ ด้านบรรยากาศการเรียน และด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร โดยมีค่าเฉลี่ยในภาพรวมของวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนเท่ากับ 2.71

2) นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านขวัญกำลังใจ และด้านบรรยากาศการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่จะใช้วิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนแบบสุ่มปัญหา โดยนักศึกษาเพศหญิง จะมีการเผชิญปัญหาทางการเรียนในด้านขวัญกำลังใจและด้านบรรยากาศการเรียนสูงกว่านักศึกษาเพศชาย ส่วนนักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียนในด้านความสามารถ และด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3) นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถ ด้านขวัญกำลังใจ และด้านบรรยากาศการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ส่วนใหญ่จะใช้วิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนแบบสุ่มปัญหา โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีการเผชิญปัญหาทางการเรียนทั้ง 3 ด้าน สูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และต่ำ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียนในด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4) นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาก่อนที่จะเข้ามาศึกษาแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียนทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถ ด้านขวัญกำลังใจ ด้านบรรยากาศการเรียน และด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5) นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยที่ต่างกัน มีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยในด้านมีเหตุผล มีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนแตกต่างกันใน 2 ด้านคือ ด้านความสามารถและด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร โดยนักศึกษาที่มีเหตุผลมากจะมีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนทั้งด้านความสามารถและเนื้อหาวิชา/หลักสูตร มากกว่านักศึกษาที่มีเหตุผลปานกลาง และน้อย นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: วิธีเผชิญปัญหาทางการเรียน, การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

¹ อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

Abstract

The purposes of this research were: 1) examine the strategies for coping with learning problems. 2) comparison these strategies according to the gender, academic achievement, prior academic background and democratic parenting style of the students in Dhurakij Pundit University of 2017 academic year. The populations were 2,528 freshman students of Dhurakij Pundit University. A sample of 335 students were chosen for this study. The data were analyzed in term of percentage, mean, standard deviation, t-test, and F-test (One Way ANOVA).

The results revealed that:

1) The students used tackle problem strategy in all 4 aspects; ability, mental, learning atmosphere, and contents/curriculum. The overall mean score of coping strategies with learning problems was 2.71.

2) The comparison the effect of gender on coping with learning problems. There was statistically significant difference at .05 in 2 aspects; mental and learning atmosphere. Most students used tackle problem strategy and female students had higher coping behaviors in mental and learning atmosphere than male students. But there was no statistically significant difference at .05 with respect to ability and contents/curriculum aspects.

3) The comparison the effect of academic achievement on coping with learning problems. There was statistically significant difference at .05 in 3 aspects; ability, mental and learning atmosphere. Most students who had high, moderate and low academic achievement used tackle strategy to cope with the problems. The mean scores of the higher academic achievement students were higher than the moderate and low students in 3 aspects. But there was no statistically significant difference at .05 with respect to contents/curriculum aspects.

4) The comparison the effect of prior academic background on coping with learning problems in ability, mental, atmosphere and contents/curriculum aspects found no statistically significant difference at .05.

5) The comparison the effect of the democratic parenting style on coping with learning problems found the statistically significant difference at .05. The students were raised by reasoning democratic parenting style had different ways for coping with learning problems in 2 aspects; ability and contents/curriculum. Furthermore, the high reasonable students had higher level to cope with problems with respect to ability and contents/curriculum aspects than the students with moderate and low ones. However, there was no statistically significant difference in mental and learning atmosphere aspects.

Keywords: Coping with learning problem, Democratic style rearing.

บทนำ

สถาบันการศึกษาเป็นสถาบันทางสังคมที่ถ่ายทอดความรู้และความคิดให้แก่สมาชิกในสังคมโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งสร้างคนหรือผู้เรียนให้มีศักยภาพและความสามารถที่จะพัฒนาตนเองและสังคมไปสู่ความสำเร็จได้ ดังนั้นกระบวนการสอนที่ดีควรสร้างให้ผู้เรียนตระหนักรู้ เกิด

ความคิดและเกิดปัญญาที่จะนำความรู้ที่ได้นั้นไปแก้ไขปัญหาและพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้เจริญก้าวหน้า แต่การที่นักศึกษาจะสามารถเรียนจนจบการศึกษาได้นั้นจะต้องอาศัยบุคคลหลายคนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาโดยเฉพาะครูอาจารย์ ผู้ปกครอง เพื่อนร่วมชั้น สังคมที่อยู่อาศัย ตลอดจนตัว

นักศึกษาเองที่จะต้องให้ความร่วมมือในการศึกษาให้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี ซึ่งการดูแลนักศึกษาเป็นหน้าที่ของบุคคลหลายฝ่ายที่ต้องช่วยกันหาแนวทางแก้ไขปัญหากับพฤติกรรมของนักศึกษาในระหว่างที่เรียน เช่น ปัญหาการขาดเรียนของนักศึกษา ที่พบว่ามีการขาดเรียนบ่อยครั้ง อาจจะส่งผลกระทบต่อนักศึกษาในกระบวนการเรียนรู้ การสอบ และการย้ายคณะหรือสาขาวิชา เป็นต้น เพราะปัญหาเหล่านี้มีผลกระทบต่อผู้ปกครอง ครูอาจารย์ สถาบันการศึกษา และอาจจะแผ่ขยาย ส่งผลกระทบต่อสังคม และเกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาได้ในภายหลัง

ศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) เผยผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชน เรื่อง “การศึกษา กับ ปัญหาของเยาวชนไทย” ระบุว่าสาเหตุของปัญหาที่ทำให้ผลการเรียนของเยาวชนตกต่ำ เกิดจากการที่เยาวชนสนใจเรื่องของเกมส์มากเกินไป รองลงมา ร้อยละ 38.96 ระบุว่าเกิดจากเยาวชนให้ความสนใจสื่อเพื่อความบันเทิงมากขึ้น ทำให้ความสนใจในการศึกษาหาความรู้ลดน้อยลง และอีกร้อยละ 36.22 ระบุว่า เป็นเพราะพ่อแม่ทุ่มเวลาหาเงิน ทำงาน และใช้เงินใช้เทคโนโลยีเลี้ยงดูเด็ก ในขณะที่ประชาชนร้อยละ 31.49 ระบุว่าสาเหตุมาจากคุณภาพของครูผู้สอน และร้อยละ 23.45 ระบุว่า เป็นเพราะสื่อการเรียนการสอนที่ทำให้เยาวชนนั้นมีความสนใจที่ตกต่ำ ปัญหาที่น่าห่วงมากที่สุด ได้แก่ ร้อยละ 56.55 ปัญหายาเสพติดทั้งในและนอกสถานศึกษา รองลงมา ร้อยละ 22.41 ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ในขณะที่ประชาชน ร้อยละ 13.17 ระบุว่าปัญหา การลอกเลียนแบบจากสื่อต่างๆ และ ร้อยละ 5.38 ปัญหาความรุนแรงการทำร้ายร่างกาย การทะเลาะวิวาท และการดบตีกัน (นิด้าโพล, 2555) ซึ่งสอดคล้องกับ จันทรีจิตา พฤษพานนท์ (2546:35) ที่พบว่าปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดปัญหาส่วนใหญ่ของวัยรุ่นไทย ได้แก่ ปัจจัยด้านตัววัยรุ่นเองที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ ของวัยรุ่นทำให้เกิดผลกระทบต่อ การปรับตัวกับบุคคลรอบข้าง ปัจจัยด้านเพื่อนส่งผลกระทบต่อ การปรับตัว ปัจจัยด้านโรงเรียน ครอบครัวและสังคม ส่งผลกระทบกับปัญหาทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น จะพบว่าวัยรุ่นจะหนีเรียน ลาออกจากโรงเรียน หรือไม่อยู่ในระบบการศึกษา นอกจากนี้ สุวรรณา เรืองกาญจนเศรษฐ์ (2546:133) ยังพบว่าวัยรุ่นมีปัญหาความไม่พอใจในผลการเรียนสูงที่สุดถึงร้อยละ 71.9

นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนหลายแห่ง มีนักศึกษาส่วนใหญ่

สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย บางส่วนสำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและการศึกษาจาก การศึกษานอกระบบ โดยมีอายุระหว่าง 17-19 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงคาบเกี่ยวระหว่างวัยรุ่นกับวัยผู้ใหญ่ตอนต้น เป็นช่วงวัยแห่งการศึกษาหาความรู้เพื่อนำไปประกอบอาชีพ รวมถึงการเรียนรู้ในการปรับตัวในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมและ พัฒนาค้นหาตัวเองเพื่อเตรียมความพร้อมที่จะเป็นวัยผู้ใหญ่ที่ดีในสังคมต่อไป ซึ่ง ฐิระ ทองเหลือ (2549: 67-70) กล่าวถึง นักศึกษาใหม่ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความกังวลในด้านการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะมีความแตกต่างจากตอนเรียนในระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ วิธีการเรียน การสอนและการสอบที่เปลี่ยนแปลงไป นักศึกษาบางคนจดจำไม่เป็น จากการที่เคยได้รับดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดมาเป็นต้องพึ่งตนเองมากขึ้น ทำให้ นักศึกษาบางคนก็กังวลกับผลการเรียนที่จะเกิดขึ้น เนื่องจากมหาวิทยาลัยมีระบบรีไทร์ รวมทั้งปัญหาความยากของเนื้อหาวิชาที่เพิ่มขึ้นตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปวีณา ไชยชมภู (2549) ที่พบว่า การที่นิสิตประสบความสำเร็จในการปรับตัวและการดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัยเป็นปัจจัยที่ช่วยพัฒนาด้านตนเองและเป็นตัวส่งเสริมความเชื่อมั่นในการเผชิญกับปัญหาในอนาคต แต่ถ้า นิสิตประสบความล้มเหลวในการปรับตัวทำให้นิสิตเกิดความท้อถอย จนเกิดความเครียด ความวิตกกังวลใน การเรียน การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจทำให้นิสิตเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การที่นิสิตไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับ สถานการณ์และสิ่งแวดล้อมได้จึงเป็นวิกฤตที่สำคัญที่มีผลต่อการเรียนต่อไปจนสำเร็จการศึกษา อาจทำให้ถึงขั้นลาพักการเรียน ลาออก หรือหมดสภาพการเป็นนิสิตเนื่องจากผลการเรียนไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ซึ่งเป็นการสูญเสียค่าทางการศึกษา

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจการศึกษาวิธีเผชิญปัญหาการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อทราบว่านักศึกษามีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนอย่างไร ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเป็นแนวทางแก่อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ นักศึกษาได้เข้าใจถึงวิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษารวมถึงให้ข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาความสามารถในการเผชิญปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม และปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อสร้างวิชาเลือกเสรีที่ส่งผลให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน รวมถึงดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
2. เพื่อเปรียบเทียบวิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตจำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วุฒิการศึกษาเดิม และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

สมมติฐานของการวิจัย

นักศึกษาที่มีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วุฒิการศึกษาเดิม และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยแตกต่างกัน มีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนแตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาตัวแปรสมรรถนะผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยดำเนินการวิจัยดังนี้ คือ ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำรา วารสาร บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเผชิญปัญหาทางการเรียน และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มาสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย

ขั้นที่ 2 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1) ศึกษาเอกสารงานวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูประชาธิปไตย

2) ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามวิธีเผชิญปัญหาการเรียน และแบบสอบถามวิธีเผชิญปัญหาการเรียนให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3) หาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามในข้อ 2 ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ตรวจสอบโดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องที่เรียกว่า IOC (Index of Item – Objective Congruence) ซึ่งพิจารณาข้อกระทงคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า 0.5 ขึ้นไป ผลการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.66-1.00 ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับข้อกระทง

คำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ได้คำถามจำนวน 15 ข้อ และ 20 ข้อ ตามลำดับ

4) นำแบบสอบถามวิธีเผชิญปัญหาการเรียน จำนวน 15 ข้อ และแบบสอบถามวิธีเผชิญปัญหาการเรียน จำนวน 20 ข้อที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

5) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในข้อ 4 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach 1974 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.91

ขั้นที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1) นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำนวน 335 คน 2) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่ศึกษา วิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนของนักศึกษา และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยของนักศึกษา โดยคำนวณค่าร้อยละ ส่วนการเปรียบเทียบวิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามเพศ ภูมิสำเนา การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย วุฒิการศึกษาเดิม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทดสอบ t-test และ F-test

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 2,528 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางประมาณการขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan : 1970) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 335 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการคือ เลือกกลุ่มตัวอย่างตามโอกาสทางสถิติ (Probability Sampling) โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการสุ่มแบบแบ่งประเภท (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งกลุ่ม

ของนักศึกษา ตามกลุ่มคณะวิชา ได้แก่ กลุ่มที่ 1 วิทยาลัยบริหารธุรกิจนวัตกรรมและการบัญชี กลุ่มที่ 2 คือ คณะศิลปศาสตร์ คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม วิทยาลัยการพัฒนาศาสตร์และนวัตกรรมการบิน กลุ่มที่ 3 คือ คณะนิติศาสตร์ บริติช โพนมยงค์ คณะรัฐประศาสนศาสตร์ กลุ่มที่ 4 คือ คณะนิเทศศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ และกลุ่มที่ 5 คือ วิทยาลัยนวัตกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศและวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาลัยครีเอทีฟดีไซน์ แอนด์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์เทคโนโลยี และวิทยาลัยการแพทย์บูรณาการ และเทียบสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างกับประชากรในแต่ละกลุ่มคณะวิชา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ตอน 1) ข้อมูลทั่วไป 2) แบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และ 3) แบบสอบถามวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียน มีรายละเอียด ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ เกรดเฉลี่ยสะสม คณะที่กำลังศึกษา วุฒิก่อนเข้ามหาวิทยาลัยที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ รายได้เฉลี่ยต่อครอบครัว

2. แบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert: 1961)

3. แบบสอบถามวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียน ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่สมมติขึ้น หากนักศึกษาอยู่ในสถานการณ์ดังกล่าวนักศึกษาจะมีวิธีแก้ปัญหาหรือคิดแก้ปัญหาอย่างไร ซึ่งมีตัวเลือก 3 ตัวเลือกที่สะท้อนวิธีแก้ปัญหาหรือคิดแก้ปัญหา แบบสู้ปัญหา แบบยอมปัญหา และแบบหนีปัญหา

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียน พบว่า ภาพรวมนักศึกษามีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนแบบสู้ปัญหาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความสามารถ 2) ด้านขวัญกำลังใจ 3) ด้านบรรยากาศการเรียน และ 4) ด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร โดยมีค่าเฉลี่ยในภาพรวมของวิธีการ

เผชิญปัญหาทางการเรียนเท่ากับ 2.71 และมีค่าเฉลี่ยรายด้านดังนี้ วิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนในด้านบรรยากาศการเรียนมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 2.77 รองลงมา คือ ด้านขวัญกำลังใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.75 ด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตรมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.66 ด้าน และด้านที่น้อยที่สุดคือด้านความสามารถมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.65

2. ผลการศึกษาการยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย พบว่า นักศึกษาได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยในระดับสูงทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรักความเอาใจใส่ และการสนับสนุนในการตัดสินใจ 2) ด้านรับฟังความคิดเห็น ความเป็นอิสระ และความยุติธรรม และ 3) ด้านมีเหตุผล ไม่ตามใจจนเกินไป และไม่เข้มงวดเกินไป โดยมีค่าเฉลี่ยในภาพรวมเท่ากับ 4.20 และมีค่าเฉลี่ยรายด้านดังนี้ ด้านความรัก ความเอาใจใส่และการสนับสนุนในการตัดสินใจ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 4.25 รองลงมาคือด้านการยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยในด้านรับฟังความคิดเห็น ความเป็นอิสระ และความยุติธรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 และด้านมีเหตุผลไม่ตามใจจนเกินไป และไม่เข้มงวดเกินไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11

3. การเปรียบเทียบวิธีการเผชิญปัญหาการเรียนของนักศึกษา พบว่า

3.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาการเรียน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านขวัญกำลังใจ และด้านบรรยากาศการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่จะใช้วิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนแบบสู้ปัญหา โดยนักศึกษาเพศหญิง จะมีการเผชิญปัญหาการเรียนในด้านขวัญกำลังใจและด้านบรรยากาศการเรียนสูงกว่านักศึกษาเพศชาย ส่วนนักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาการเรียนในด้านความสามารถและด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาการเรียน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถ ด้านขวัญกำลังใจ และด้านบรรยากาศการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ส่วนใหญ่จะใช้วิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนแบบสู้ปัญหา โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีการเผชิญปัญหาการเรียนทั้ง 3 ด้าน สูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและต่ำ ส่วน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียนในด้านด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาก่อนที่จะเข้ามาศึกษาแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียนทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความสามารถ 2) ด้านขวัญกำลังใจ 3) ด้านบรรยากาศการเรียน และ 4) ด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร ไม่แตกต่างกัน

3.4 นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยที่ต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยในด้านมีเหตุผล มีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนแตกต่างกันใน 2 ด้านคือ ด้านความสามารถและด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร โดยนักศึกษาที่มีเหตุผลมากจะมีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนทั้งด้านความสามารถและเนื้อหาวิชา/หลักสูตร มากกว่านักศึกษามีเหตุผลปานกลางและน้อย นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตยวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนแบบสุ่มปัญหาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถ ด้านจิตใจ ด้านบรรยากาศการเรียน และด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร โดยมีค่าเฉลี่ยในภาพรวมของวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนเท่ากับ 2.71 เหตุที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ คือ นักศึกษามีวิธีการเผชิญปัญหาแบบสุ่มปัญหา ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเป็นผลมากจากการอบรมเลี้ยงดูเพราะเด็กเปรียบเสมือนผ้าขาวบริสุทธิ์ที่ผู้ใหญ่จะแต่งแต้มสีอะไรลงไปก็ได้จะทำให้ผ้าขาวบริสุทธิ์กลายเป็นผ้าที่มีลวดลายสวยงามวิจิตรก็ได้หรือจะทำให้กลายเป็นผ้าที่เลอะเทอะ มัวหมองอย่างไรก็ได้เช่นกัน (Rousseau อ้างถึงในภัทริยา จันทรเพ็ญ. 2552) จากแนวความคิดนี้เราจะเห็นได้ว่าการอบรมเลี้ยงดูเด็กมีความสำคัญอย่างมาก ดังนั้นผู้ปกครองหรือ ผู้ที่ดูแลเด็กจึงมีความสำคัญมากและยังเป็นผู้ที่มีอิทธิพลในการหล่อหลอมให้เด็กเติบโตเป็นคนที่มีบุคลิกภาพอย่างไรก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับอีริกสัน (Erikson อ้างถึงในรัชดาพร บุตรเริ่ม. 2551) ที่ได้เน้นให้ผู้ปกครองตระหนักถึงการปฏิบัติที่ดีต่อลูกเพราะจะมี

ผลต่อพัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพโดยตรง เนื่องจากวัยเด็กเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ มุสเสน (Mussen.1990: 193 ; อ้างถึงในรัชดาพร บุตรเริ่ม. 2551) ที่กล่าวว่าในระยะต้นของชีวิตการมอบความรักความอบอุ่นถือเป็นพื้นฐานสำคัญเพราะเมื่อเด็กโตขึ้นจำเป็นต้องได้รับสิ่งแวดล้อมที่จะสร้างเสริมพัฒนาการทุกด้านของเด็ก นอกจากนี้แบนดูรา (Bandura, Albert. 1977) ได้อธิบายว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนเกิดจากการสังเกตตัวแบบ (Model) และพบว่าตัวแบบเพียงคนเดียวนั้นมีอิทธิพลสามารถถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกได้พร้อมๆกัน โดยเฉพาะสังคมในยุคดิจิทัลการเรียนรู้ทางสังคมจากประสบการณ์ของผู้อื่นนั้นเกิดขึ้นรวดเร็วมาก และการสังเกตจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ว่าพฤติกรรมนั้นได้รับผลกระทบอย่างไรถ้าเห็นว่าการกระทำที่ได้รับเป็นที่น่าพึงพอใจผู้สังเกตก็มีแนวโน้มจะลอกเลียนแบบพฤติกรรมนั้น ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าปัจจัยสำคัญที่จะช่วยยกระดับความสามารถของบุคคลให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ได้แก่ การอดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ความขยันหมั่นเพียร ความรับผิดชอบ และการเสียสละ เป็นต้นนั้น สามารถกระทำได้โดยผ่านกระบวนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับ ัญญามาศ คำมาตา (2551) ที่พบว่า การสนับสนุนทางสังคม และการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับความสามารถในการเผชิญปัญหาและฟันฝ่าอุปสรรคอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับ บุรียาแดงพันธ์ (2556) ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจมีเหตุผลและการสนับสนุนทางสังคมช่วยให้เด็กศึกษามีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา เนื่องจากลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่ใช้เหตุผลมีส่วนช่วยฝึกให้นักศึกษามีความคิดเป็นเหตุเป็นผล มีความรับผิดชอบ ใช้การพึ่งพาตนเองเป็นหลัก ในขณะที่เด็กที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคม เช่น ความช่วยเหลือต่าง ๆ ก็ช่วยให้นักศึกษาเผชิญปัญหาต่าง ๆ ได้

2. การเปรียบเทียบวิธีการเผชิญปัญหาการเรียนของนักศึกษา พบว่า ผลการเปรียบเทียบเพศต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านขวัญกำลังใจ และด้านบรรยากาศการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่จะใช้วิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนแบบสู้ปัญหา โดยนักศึกษาเพศหญิง จะมีการเผชิญปัญหาทางการเรียนในด้านขวัญกำลังใจและด้านบรรยากาศการเรียนสูงกว่านักศึกษาเพศชาย ส่วนนักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียนในด้านความสามารถและด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับอารีย์ ชันติธรรมกุล. (2552) พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความสามารถในการเผชิญปัญหาและฝ่าฟันอุปสรรคแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .053 และสอดคล้องกับเชลิกแมนและคณะ (1984) ที่ศึกษาการปลุกฝังความรู้สึกว่าตนเองไร้ความสามารถให้แก่ผู้อื่น พบว่า ความรู้สึกว่าตนไร้ความสามารถได้ถูกสอนแก่เด็กตั้งแต่ในช่วงต้นชีวิตของพวกเขา การที่พ่อทำทุก ๆ อย่างให้แก่ลูกสาว การกระทำของพ่อนั้นได้สอนความรู้สึกว่าตนไร้ความสามารถอย่างไม่ตั้งใจให้แก่ลูกสาว ส่งผลให้เพศหญิงมีการตอบสนองต่อปัญหาและอุปสรรคในชีวิตแตกต่างจากเพศชาย แต่ไม่สอดคล้องกับธัญญามาศ คำมาตา (2551) ที่พบว่า เพศ และสาขาวิชาที่เรียนแตกต่างกัน แต่มีความสามารถในการเผชิญปัญหาและฟันฝ่าอุปสรรค ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถ ด้านขวัญกำลังใจ และด้านบรรยากาศการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงปานกลาง และต่ำ ส่วนใหญ่จะใช้วิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนแบบสู้ปัญหา โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีการเผชิญปัญหาทางการเรียนทั้ง 3 ด้าน สูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและต่ำ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียนในด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับ สุวัฒนา เอี่ยมมอพรรณ (2547) พบว่า ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่สอบคัดเลือกโดยวิธีพิเศษ สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่สอบคัดเลือกโดยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในวิชาเอก (คณิตศาสตร์) และคะแนนเฉลี่ยสะสม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ เบญจรินทร์ สันตติวงศ์ไชย, เอมิกา ศุขโต (2553) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียน

สมรรถนะในการเรียน สมรรถนะในการสอบ ความกังวลในการสอบ และทัศนคติ

ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการศึกษาก่อนที่จะเข้ามาศึกษาแตกต่างกันมีผลต่อการเผชิญปัญหาทางการเรียนทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความสามารถ 2) ด้านขวัญกำลังใจ 3) ด้านบรรยากาศการเรียน และ 4) ด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และการศึกษานอกโรงเรียน ส่วนใหญ่ใช้วิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนแบบสู้ปัญหา ซึ่งสอดคล้องกับนันทิยา วรวิมลไพฑูรย์ (2547) ปัจจัยส่วนบุคคลไม่มีผลต่อระดับความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค แต่ไม่สอดคล้องกับอารีย์ ชันติธรรมกุล. (2552) พบว่า การรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพและนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยที่แตกต่างกัน มีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยในด้านมีเหตุผล มีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนแตกต่างกันใน 2 ด้านคือ ด้านความสามารถและด้านเนื้อหาวิชา/หลักสูตร โดยนักศึกษาที่มีเหตุผลมากจะมีวิธีการเผชิญปัญหาทางการเรียนทั้งด้านความสามารถและเนื้อหาวิชา/หลักสูตร มากกว่านักศึกษาที่มีเหตุผลปานกลาง และน้อย นอกนั้นไม่แตกต่างกัน ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เพราะการอบรมเลี้ยงดูที่มีประสิทธิภาพนั้นสามารถช่วยให้บุคคลตระหนักรู้ในตนเอง ควบคุมตนเอง และเห็นคุณค่าในตนเอง ตลอดจนพัฒนาตนเองให้ฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม มีความรับผิดชอบตนเองและอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุภาพรณ โคตรจรัส และชุมพร ยงกิตติกุล (2545) พบว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ มีการปรับตัว ด้านครอบครัวได้ดีกว่า มีการเผชิญปัญหาแบบมุ่ง จัดการปัญหามากกว่า และใช้การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงน้อยกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบควบคุมแบบตามใจ และแบบทอดทิ้ง และสอดคล้องกับภักวดี บริชาประพาหงส์ (2550) ที่พบว่าเยาวชนชายส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขต การเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลางมีการใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์และการได้ประโยชน์อยู่ในระดับปานกลาง

และมีพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสตอลซ์(Stoltz, 1997, p.112-112) ที่เชื่อว่ารูปแบบพฤติกรรมตอบสนองต่อปัญหาอุปสรรคในชีวิตเป็นกลไกการทำงานของสมองเกิดจากใยประสาท ต่างๆ ที่ถูกสร้างขึ้น ผักผ่อนขึ้นตั้งแต่อายุ 12 ปีและเพิ่มมากขึ้นจนกระทั่งอายุ 23 ปี ซึ่งชี้ให้เห็นว่าบุคคลที่ประสบความสำเร็จในวิชาชีพต่าง ๆ ไม่สามารถวิเคราะห์ได้จากแบบทดสอบสติปัญญามาตรฐานที่มีทั่วไป แต่สิ่งที่ทำให้บุคคลเหล่านั้นประสบความสำเร็จคือ ความสามารถในการเผชิญปัญหาและฝ่าฟันอุปสรรค ดังนั้นหากบุคคลได้รับการฝึกฝนในการเผชิญปัญหาอย่างเหมาะสมจะเป็นคนที่เข้าใจและตระหนักรู้ในตนเอง มีความแข็งแกร่งต่อภาวะวิกฤติอดทนต่อความยากลำบาก และสามารถพัฒนาตนเองไปสู่เป้าหมายสูงสุดของชีวิตได้

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรกระตุ้นให้บิดามารดา/ผู้ปกครองตลอดจนผู้ที่มีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชนตระหนักถึงความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย โดยเฉพาะการมีเหตุผลจะช่วยให้เยาวชนตระหนักรู้เกี่ยวกับความสามารถของตนเอง

เอกสารอ้างอิง

ฐิระ ทองเหลือ. (2549). **น้องใหม่กับการปรับตัว**. วารสารแม่โจ้ปริทัศน์, 7(4), 67-70.

ธัญญามาศ คำมาตา (2551) **ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเผชิญปัญหาและฟันฝ่าอุปสรรคของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร**. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นิ ด้า โพล . (2 5 5 5) . ก ร ร ศึกษากับปัญหาของเยาวชนไทย . (ออนไลน์) . แหล่งที่มา : <http://nidapoll.nida.ac.th/index.php?op=polls-detail&id=110>

นันทิยา วชิรลาภไพฑูรย์. (2547). **การเพิ่มระดับความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคโดยการเรียนรู้พฤติกรรมการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค กรณีศึกษาเยาวชนกระทำผิดชาย**. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เบญจรินทร์ สันตติวงศ์ไชย และเอมิกา สุขโต. (2553). **ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล**. (โครงการพิเศษ) มหาวิทยาลัยมหิดล.

บุรียา แดงพันธ์. (2556). **การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร**. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษา). มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ปวีณา ไชยชมพู่. (2549). **ปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชธานีวิทยาเขตอุดรธานี**. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ภัทรียา จันทรเพ็ญ. (2552). **การศึกษาเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูกับการปลูกฝังการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงแก่เด็กปฐมวัย กรณีศึกษาโรงเรียนอนุบาลเปล่งประสิทธิ์ศรีนครินทร์**. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สามารถปรับตัวในการเรียนรู้และฟันฝ่าอุปสรรคอย่างเหมาะสม นอกจากนั้นบทบาทและความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวยังมีส่วนช่วยสนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์แก่เด็กและเยาวชนให้เติบโตเป็นคนที่มีคุณภาพและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

2. สถานศึกษาควรจัดรูปแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ตระหนักรู้ในตนเอง รู้ความสามารถ ยอมรับตนเอง และเห็นคุณค่าในตนเอง ตลอดจนส่งเสริมทักษะความสามารถในการเผชิญปัญหาและการเอาชนะเป้าหมายอย่างเหมาะสม

3. ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศกระตุ้นการเรียนรู้และสร้างขวัญกำลังใจให้แก่นักศึกษา

ข้อเสนอแนะต่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาโมเดลการสร้างทักษะความสามารถในการเผชิญปัญหา

2. ควรศึกษาความสามารถในการเผชิญปัญหาของกลุ่มคนที่มีผลกระทบกับบุคคลอื่น เช่น แม่เลี้ยงเดี่ยว วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นต้น

3. ควรศึกษาบุคลิกภาพและสามารถในการเผชิญปัญหาการเรียนของนักศึกษาจีน

- รัชดาพร บุตรเริ่ม. (2551). รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและสัมพันธภาพในครอบครัวกับพฤติกรรมของชายที่มีนิสัยรักเพศเดียวกัน. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุภาพรรณ โคตรจรัส และชุมพร ยงกิตติกุล. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและพฤติกรรมส่วนบุคคลของวัยรุ่นไทย. ในเอกสารประกอบการประชุมสัมมนา ครั้งที่ 2 เรื่อง วิกฤติความเครียดของสังคมไทย, หน้า 47-60. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตก คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณา เรืองกาญจนเศรษฐ์. (2551). กลยุทธ์การสร้างเสริมสุขภาพวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: ชัยเจริญ.
- สุวัฒนา เอี่ยมอพรพรรณ. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตโครงการเร่งรัดการผลิตและพัฒนาบัณฑิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาคณิตศาสตร์ของประเทศ (รพค.) ที่ผ่านการสอบคัดเลือกด้วยวิธีต่างกัน. รายงานการวิจัยคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารีย์ ชันติธรรมกุล. (2552) ความสามารถในการเผชิญปัญหาและฝ่าฟันอุปสรรคของนักศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี ตามทฤษฎีของสตอลทซ์. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี.
- Bandura, Albert. (1977). *Social Learning Theory*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.
- Seligman, M. E. P., Kaslow, N. J., Alloy, L. B., Peterson, C., Tanenbaum, R. L., & Abramson, L.Y. (1984). Attributional style and depressive symptoms among children. *Journal of Abnormal Psychology*, 93(2), pp. 235-238.
- Stoltz, P. G. (1997). *Adversity quotient: Turning obstacles into opportunities*. New York: John Wiley & Sons.